

Brev till Selma Lagerlöf från Valborg Olander - 120

Olander, Valborg,

HS L 1:1

National Library
of Sweden

På sängen söndags f. m. [8.8.1937?]

269

Nog är det en förskräcklig tid, som vi leva i: Krig i öster och krig i väster, onmar och huggormars avföda, giftmyggor och dito blugor, fall för trappor och bräckta revben och last not last, underbecknad omlindad invalid.

Men skämt å sids!

Det var så, att jag hade råkat få ont i en fot, och Systers sårbarhet och sakkunskap rädde, eller tvang, mig att resa in till lasarettet. Där befauns det efter röntgning, att ett litet ben i foten, på utsidan, var bräckt, och jag fick vänta på att ligga osöslig i sängen under 3 veckor, tills benet blev läkt, eller ta en gips-sula så jag kunde få gå och röra mig. Naturligtvis valde jag det senare, men nu, det första dygnet, måste jag ligga ett till gipsen har härdnat, inte trampa mer. Flickorna, Syster och Hildur, äro anordnadt snälla. De bära mig från och till sängen. Men i kväll får jag stå på benen.

Med detta tillfälle har systern varit
ovärderlig.

Godta vet inte detta. Jag kan inte
komma till telefon, och de skulle
ju fara till Gagnef i dag.

Du måste antligen skicka mig
arbete. Jag är alldeles frisk, och i morgon
kan jag sitta vid skrivbordet.

Nu gäller det bara att skaffa mig
en slags påse att sticka foten i, så att
gips-sulan inte blir solkig. Ingen sko
kan gå över den tjocka klumpen.

Kanske har du redan skickat
de där koncepten. Du är ju hela
världens fröst och försyn, deras
sista hopp, som äro olyckliga, också
miss allt.

Din

Valborg.